

Мета дослідження: виявити проблеми української музичної журналістики в журналі «Театрально-концертний Київ», газетах «Високий Замок», «День», «Дзеркало тижня».

Завдання:

1. Проаналізувати висвітлення музичного життя у журналі «Театрально-концертний Київ», газетах «Високий Замок», «День»;

2. Розкрити проблеми музичної критики у газеті «Дзеркало тижня»;

В Україні єдине газетне видання «Українська музична газета», що повністю присвячена музиці, яка була заснована ще 1926 року виходить один номер на два місяці. Масові обласні газетні видання частково, несистематично підтримують музичну тематику під рубриками «Культура» як львівська газета «Високий Замок» та київські «День» та «Дзеркало тижня». Серед журнальних видань «Театрально-концертний Київ» намагається висвітлювати музичне життя. Інформація про музичне життя виходить під постійною рубрикою «Культура». Так у газеті «Високий Замок» № 178 за 26 вересня 2-12 р. була опублікована стаття «Музичній візитівці Львова – двадцять!» про ювілейний концерт відомої вокальної формації «Пікардійська терція». Серед двадцяти номерів газети «Високий Замок» за вересень 2012 року, лише в десяти номерах була під рубрикою «Культура» новинна інформація про музику. У київській газеті «День» два, три матеріали на музичну тематику виходять періодично під рубрикою «Культура». Наприклад, у вересневому № 157 було опубліковано матеріал під назвою «Музика як одухотворення». Отже музична критика як галузь музикознавства, що займається аналізом і оцінкою явищ музичної практики і сучасності з певних естетичних позицій, [1, ст. 245] в масовій пресі – рідкісне явище.

Головною проблемою, що найчастіше гальмує розвиток музичної журналістики в сучасній пресі, є ризик заглибитися у спеціальну термінологію. Нагадування про всілякі «дієзи та бемолі» вважається неприпустимим, оскільки вони нібито мало зрозумілі сьгоднішньому читачеві, схильному шукати переважно «розважальний» зміст у будь-якому тексті, що його продукують засоби масової інформації. Можливо, ця позиція є наслідком якихось змін в освітньому, культурному рівні читацької аудиторії. Адже газетна преса дореволюційного часу анітрохи не гребувала пасажами, що містили певну частку музичної термінології. Другою важливою проблемою є відсутність журналістів-музичних критиків. Непогано було б мати такі кадри, здатні цю тематику висвітлювати. Чи повинен музичний критик обов'язково бути професійним музикантом? Звісно, ні. Але в ньому має бути щось таке, що давало б йому право голосу в дискусіях про музику. Третю проблему озвучив Іван Гамкало, народний артист України, у газеті «Дзеркало тижня», оцінюючи стан музичної критики як незадовільний, та наголосив на тому, що музичну журналістику потрібно зробити затребуваною на інформаційному ринку. Адже музична журналістика повинна формувати смаки своєї аудиторії. Читаючи у пресі про оперну прем'єру або музичний концерт, читач має не просто взяти до відома прочитане, а загорітися бажанням відвідати концерт у філармонії чи послухати оперу.

Список використаної літератури

1. Курьшева Т. Музыкальная журналистика и музыкальная критика: Учебное пособие для студентов вузов, обучающихся по специальности «Музыковедение» /Т. Курьшева. – М.: Владос-Пресс, 2007. – 295 с.

В. Мацькович

Науковий керівник – ас. І. М Мудра

МЕТА І ЗАВДАННЯ ПОЗАШТАТНОГО КОРЕСПОНДЕНТА У ГАЗЕТІ «ВИСОКИЙ ЗАМОК»

«Високий Замок» - це суспільно-політична газета, що виходить українською мовою у Львові. Нині «Високий Замок» займає одну із провідних позицій за тиражем у Західній Україні. **Мета** дослідження: висвітлити основні завдання позаштатного кореспондента і порівняти їх із завданнями журналіста-фрілансера. **Завдання** – з'ясувати умови праці, специфіку роботи і основні завдання позаштатних кореспондентів газети «Високий Замок», і показати різницю з обов'язками фрілансера. Актуальність теми зумовлена роллю фрілансера, адже від 50 до 90 відсотків інформації журналів ЗМІ надають «вільні журналісти»[2].

Позаштатний кореспондент - це журналіст, який не працює в штаті, але підтримує виробничі зв'язки з редакцією, і періодично друкує свої матеріали.

Free-lance (англ. «вільний митець») - нештатний журналіст або фотограф[3]. Зазвичай такий журналіст з власної ініціативи готує і пропонує свої матеріали виданню. Ринку праці, на якому поширена дана професія, називається «вільною журналістикою».

Мені вдалось знайти і поспілкуватися із позаштатним кореспондентом, який співпрацює з редакцією газети «Високий Замок». Олег Сохан рік працював позаштатним кореспондентом, а потім став і вже рік працює фрілансером. Донедавна Олег Андрійович писав у газету в середньому раз на місяць. Улюбленим жанром була замітка. Фактично, Олег Андрійович був представником подієвої журналістики. Найбільше, що його приваблювало у такій професії – це можливість писати, коли забажаєш і що захочеш. Вперше потрапив у «вільну журналістику» у віці 17 років. Стверджує, що мінімальні умови, які пред'являють до «вільного

журналіста» однакові всюди – це ідеальне володіння українською мовою, вміння писати цікаві, оригінальні тексти, добре знати англійську мову, бути відповідальним та мобільним. Область спеціалізації, переважно, немає значення, головне, щоб контент був цікавим для аудиторії. Зазвичай людина, яка працює фрілансером, може бути і не професійним журналістом, однак як розповів Олег Сохан, газета «Високий Замок» потребує журналістів з певним досвідом роботи. І це не дивно: видання відоме в регіоні й Україні.

Фрілансери мають неписаний етичний кодекс, який має таку етичну вимогу: «Ми беремося за роботу тільки у випадку, якщо можемо виконати завдання в повному обсязі і з необхідним рівнем якості. Ми не робимо помилок. Якщо ми помиляємося, то ліквідуємо недоліки якомога швидше і за власний рахунок. Ми не беремо участь в тендерах і конкурсах»[1]. Така робота має плюси і мінуси. До позитивних аспектів діяльності відносять: вільний графік, сприятливі умови праці, відповідальність лише за свої дії, свобода вибору матеріалів, тобто «ти сам собі господар». Однак якою б цікавою і перспективною не здавалася ця робота, вона має багато недоліків: гонорарна система оплати, крім того, існує можливість не отримати гонорару за матеріал; відсутність соцпаketу; немає кар'єрного росту; нестабільні прибутки. Позаштатний працівник редакції також може стикатись з такими проблемами, але у нього є можливість кар'єрного росту. У цьому контексті «вільну журналістику» можна розцінювати лише як джерело «підзаробітку», а не як джерело постійних доходів.

Однак ринок фріланс-послуг в Україні є не настільки затребуваним, як на Заході.

Список використаної літератури

1. Scriptlance - фрілансерам - Поради українським фрілансерам від scriptlance.com. Кодекс фрілансера.
2. Журналіст-фрілансер – можливо, це те, що вам потрібно. [Електронний ресурс] – Toplutsk.com – Адреса доступу: http://toplutsk.com/articles-article_867.html
3. Фрілансер. [Електронний ресурс] – Вікіпедія. – Адреса доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A4%D1%80%D1%96%D0%BB%D0%B0%D0%BD%D1%81%D0%B5%D1%80>

Є. Мельник

Науковий керівник – ас. І. М Мудра

ПОСАДОВІ ОBOB'ЯЗКИ ВІДПОВІДАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ГАЗЕТИ «ЕКСПРЕС»

Редакція друкованого видання має у своєму штаті посаду відповідального секретаря. Секретар відіграє велику роль у створенні номеру газети – контролює увесь процес випуску номера. **Мета** роботи – показати обов'язки секретаря редакції на прикладі газети «Експрес». **Завдання:** порівняти посадові обов'язки відповідального секретаря газети «Експрес» і порівняти їх із теоретичними засадами, що надають М. Присяжний і М. Лозинський у книзі «Організація роботи редакції газети і праці» та «Довідник кваліфікаційних характеристик професій працівників».

М. Присяжний і М. Лозинський у книзі «Організація роботи редакції газети і праці журналіста» наводять такі обов'язки відповідального секретаря газети: планування роботи редакції; випуск номера газети; керівництво роботою технічних служб редакції; організація творчої роботи відділів, координація їх діяльності; керування роботою власних та спеціальних кореспондентів[3; с. 17], що значно вужче ніж у «Довіднику кваліфікаційних характеристик професій працівників», де наведено такі посадові обов'язки відповідального секретаря: відповідає за правильність оформлення, комплектність документів, які зберігаються у справі на кожне видання; упорядковує картотеку оперативного обліку руху рукописів, виробничу документацію; контролює виконання договорів з позаштатними творчими працівниками та розпоряджень керівництва, оформляє довідки для подання до планово-фінансової служби видавництва на оплату їх праці; обліковує подані рукописи, сигнальні примірники; відповідає за своєчасне одержання авторами авторських примірників; здійснює попередній підрахунок обсягу рукопису; перевіряє технічну відповідність оригіналу умовам договору, чинним нормативним документам; реєструє в журналі дату одержання рукопису від автора; передає відредагований рукопис і прочитані редактором коректури до інших відділів видавництва, авторам, рецензентам тощо, записує про це в редакційній картотеці; працює з листами читачів; знає, розуміє і застосовує в діяльності діючі нормативні документи, що стосуються його діяльності; знає і виконує вимоги нормативних актів про охорону праці та навколишнього середовища, дотримується норм, методів і прийомів безпечного виконання робіт[1].

Газета «Експрес» - всеукраїнська, україномовна газета універсального змісту з центральною редакцією у Львові. Відповідальний секретар видання – Тільки Олена Богданівна. Вона допомагає погоджувати роботу відділів, контролює всю роботу з випуску номера, починаючи із складання попереднього плану номера до верстки і надсилання в друкарню[2]. Відповідальний секретар газети «Експрес» виконує такі обов'язки: приймає відвідувачів, відповідає на запитання читачів, оперативно передає матеріали до головного редактора тощо. Він має багато роботи, адже газета «Експрес» є щоденним виданням, окрім цього випускає ще такі додатки як «Добрий лікар», «Добрий господар», «Жіночий порадник», «Рецепти господині» тощо. Робочий день у відповідального секретаря відбувається таким чином: консультації, поради читачам, робота над створенням теми